

det, naar man selv stiller Forslag om at fordele Bevillingen paa 3 Aar, thi det staar i den fuldeste Modstrid indbyrdes. Jeg kunde forstaa, om den ærede Ordfører sagde, paa samme Maade som i 1876, da Spørgsmaalet var om Anskaffelse af Feltkanoner, hvortil Ministeriet ønskede Bevillingen fordelt over 2 Aar, altsaa kun Halvdelen anskaffet strax. Nei, ere vi først overbeviste om, at det er et saa udmærket Vaaben, lad os saa faae det saa hurtigt som muligt og give Bevillingen paa eengang. (Ordføreren: Men vi ville jo ogsaa her bevilge de 6 Kanoner paa eengang!). Saa vilde jeg ønske, at den ærede Ordfører havde stillet alle 2,400,000 Kr. op paa Bevillingen, altsaa gjort det Samme, som vi gjorde i 1876, da vi bevilgede de 2 Mill. Kr. paa eet Brædt; det vilde have været i Overensstemmelse med den Betragtning, der modsætter sig det af mig stillede Vindringsforslag. Men den modsatte Betragtning gaar ud paa, at her staa vi overfor et Spørgsmaal, der vistnok endnu ikke er tilstrækkelig overveiet, og have vi ikke tilstrækkelig overveiet det, saa tror jeg ogsaa, det kan være tvivlsomt, hvorvidt den Befolkning, der har sendt os herind, har overveiet Spørgsmaalet tilstrækkelig, saaledes at den vil give sit Samtykke dertil. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er lidet hensynsfuldt overfor Bølgene at foregribe deres Indflydelse paa Sager, som vistnok ogsaa kunde have sin Betydning, ved at holde Spørgsmaalet aabent adaare. At den ærede Ordfører har villet binde Thingets Medlemmer for hele Valgperioden til en Afgjørelse, der — og det beider jeg bemærket — vistnok overhovedet vil komme til at bestemme Finantslovens Behandling for de to kommende Finantsaar, er mig uforstaaeligt. Ærede Medlemmer ville nu kunne se Betydningen af mit Forslag. Ønske de at holde deres Hænder frie til næste Aar, og ønske de — hvad jo muligen ogsaa kan være Tilfældet med nogle af dem — endnu engang at overveie dette Spørgsmaal med deres Bølgere, inden de binde sig til en Bevilling af 2½ Mill. Kr., saa maa de stemme for det af mig stillede Forslag. Jeg ønsker blot at slutte med en lille Bemærkning til den ærede Ordfører. Da jeg nemlig ikke var tilstede ved 2den Behandling, var jeg, som jeg allerede har yttret, henviist til at gennemlese Forhandlingerne fra dengang, og blandt andre Ting, som jeg der har stødt paa, har jeg ogsaa mødt en Udtalelse af den ærede Ordfører, som gav mig Forklaringen til den ærede Ordførers Optræden ikke alene overfor dette Spørgsmaal, men ogsaa overfor andre Punkter paa Finantsloven. Den ærede Ordfører siger nemlig Spalte 2088, at han i den første Del af Samlingen havde stillet sig paa en vis tilbageholdende Maade til vort Forslag paa Finantsloven, fordi han ventede, at der vilde følge en yderligere Forhandling, og at det af denne Forhandling vilde følge et nyt Resultat med ny

Indrømmelse, hvor man vilde stille sig velvillig overfor de Bevillinger, der indenfor et vist Omraade maatte gives for at naae et passende Forlig paa Finantslovens Omraade. Saaledes har det ærede Medlem forklaret sit Forhold til Medlemmerne fra vor Side, og han siger nu, at han undrer sig over den Modstand, som han møder fra vor Side, idet han ender med at sige, at det er den Betragtning, som vi nu have givet Udtryk i vore Forslag. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at den Betragtning, som den ærede Ordfører og hans Meningsfæller have givet Udtryk i de Forslag, som de have stillet til Finantsloven, er den, at de ville give de Bevillinger, der indenfor et vist Omraade maa gives for at naae et passende Forlig paa Finantsloven. Denne lille Uttring af den ærede Ordfører har for mig været Nøglen til adskillige Ting, som ellers kunde staa noget gaadefuldt. Det er en Betragtning, hvis Logik jeg i og for sig ikke skal angribe eller benegte. Den ærede Ordfører kunde jo henvende en lignende Betragtning til os med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven ifjor. Jeg skal overfor denne Betragtning, som er fremkommen fra forskellige Sider under forskjellig Belysning, kun sige, at jeg ikke forstaa, at den ærede Ordfører har anset det for fornødent at tage en Bevilling som denne, der jo er Kjernepunktet i Finantslovens Behandling iaar, med ind som — saaledes har jeg opfattet det — en Indrømmelse, givet for at opnaa en Overenskomst paa Finantsloven. Vor Optræden ifjor var jo bestemt under Forhold, som vare ikke uvesentlig forskellige fra de nuværende, idet jo alle Medlemmer maa vide, at det, for at opnaa en Overenskomst, viste sig fornødent at finde en Afgjørelse paa forskellige saadanne Tvistpunkter, som vare gaaede i Arv fra det tidligere Finantsaar til Finantsloven ifjor, gamle Tvistpunkter, hvis Løsning jo var bleven en Nødvendighed. Det var under Behandlingen af disse Tvistpunkter, at vi vistnok ogsaa gik noget videre i Bevilling, end man ellers kunde have været tilbøjelig til, og det anser jeg for at være fuldstændig naturligt; men den ærede Ordfører og hans Meningsfæller maa erindre, at de fra os have modtaget i Arv en fuldstændig fri Behandling af Finantsloven. Den ærede Ordfører vil muligen her til sige, at han ikke har sat Pris paa denne Frihed i Behandlingen af Finantsloven, som vi have tilveiebragt; men jeg tror dog, at i alt Fald den ærede Ordførers Meningsfæller ville forstaa noget at vurdere denne Frihed, en Frihed, som jeg ikke kan skjønne rettere, end at den ærede Ordfører ikke har benyttet paa en saadan Maade, som han var i Stand til. Jeg tror ikke, at han behøvede at kjøbe en Finantslov for saa dyr en Pris, som han har gjort iaar.

Krigsministeren (Kantmann): Da jeg ser, at Tiden er temmelig lang, rykker frem